

Після прози

КУПИТИ

Про книгу

«Після прози» - добірка поетичного доробку Юрія Іздрика. Знайдемо тут і «перехідні» у стосунку до прози верлібри, і ритмізовані нариси, і традиційну римовану поезію. До книги увійшли твори, написані впродовж останніх 20-ти років.

ІЗДРИК

ПІСЛЯ ПРОЗИ

ІЗДРИК

ПІСЛЯ
ПРОЗИ

«Після прози» – найповніша на сьогодні добірка поетичного доробку Юрія Іздрика, відомого читачам передусім як прозаїк. Знайдемо тут і «перехідні» у стосунку до прози верлібри, і ритмізовані нариси, і традиційну римовану поезію. До книги увійшли твори, написані впродовж останніх 20-ти років.

MERIDIAN CZERNOWITZ
МІЖНАРОДНА ЛІТЕРАТУРНА
КОРПОРАЦІЯ

ISBN 978-617-8024-28-4

9 786178 024284

ІЗДАРИК

ПІСЛЯ
ПРОЗИ

MERIDIAN CZERNOWITZ
МІЖНАРОДНА ЛІТЕРАТУРНА
КОРПОРАЦІЯ

УДК 821.161.2-31
I.36

’
/ Юрій Іздрик. – Чернівці :
Видавець Померанцев Святослав, 2022. – 232 с.

ISBN 978-617-8024-28-4

«Після прози» – найповніша на сьогодні добірка поетичного доробку Юрія Іздрика, відомого читачам передусім як прозаїк. Знайдемо тут і «перехідні» у стосунку до прози верлібри, і ритмізовані нариси, і традиційну римовану поезію. До книги увійшли твори, написані впродовж останніх 20-ти років.

Видання здійснено на замовлення
Міжнародної літературної
корпорації Meridian Czernowitz

Жодну частину з даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

© Видавець Померанцев Святослав, 2022

© Іздрик, тексти, художнє оформлення, 2018

ISBN 978-617-8024-28-4

ІЗДАВНИК

ПІСЛЯ
ПРОЗИ

.....
it's me

*You have such a lovely temperature and you sleep like a little
boy with your arm around the pillow and think it's me
Ernest Miller Hemingway*

рік за роком звикаєш до того що ти – ісландія
вулканічна зима і земля пориста ніби хліб
тут нічлігом в пустелі обертаються будь-які мандри
і ламаються нігті і кришиться зверху німб
а жар підземель непомітний у вибляклих квітах
і гейзерний дух утікає в високі хмари
тут нечасто почувеш як дзвінко радіють діти
тут розріджений кисень і рідко трапляються пари
тут іти вздовж межі – означає іти по колу
тут немає кордонів гідних для контрабанди
тут не просять гостей сідати до спільного столу
ну хіба що ти –
привид
розбійник
або капітан ти

а одначе ти вплав добрався до власного острова
залишивши армади родинні й флотилії фоліантів
сам від себе втікаючи наче від фантома
сам на себе не надто охоче чекаючи в гості

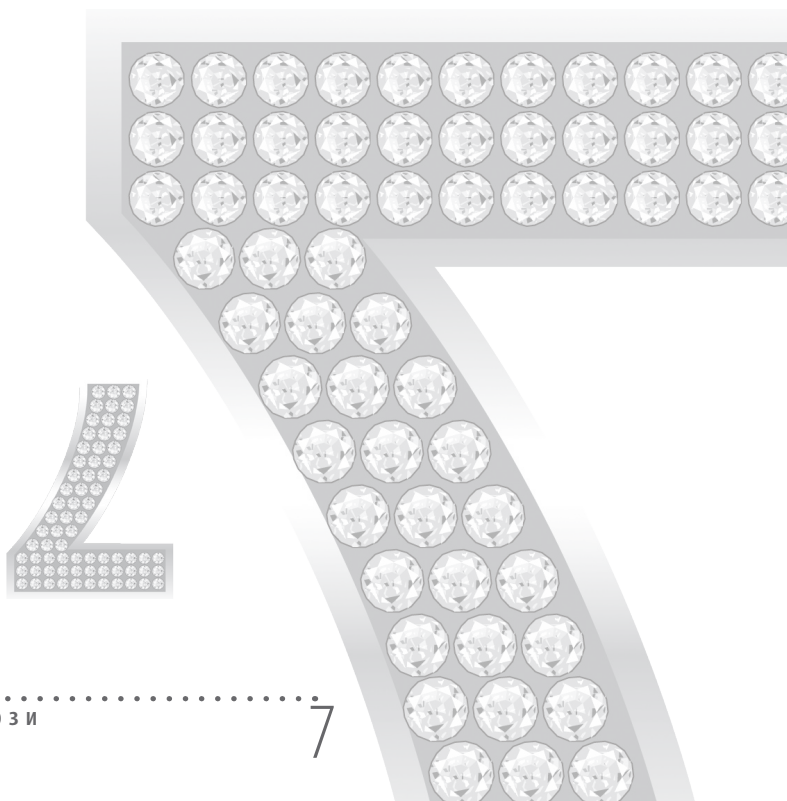
але фатум твій обернувся холодними водами
ну і винесло тіло на голе це узбережжя
та тепер ти сам замовляєш собі погоду
хочеш – зливи а хоч' – лісові пожежі
і тепер ти сам облаштовуєш власні ландшафти
бо запаси тепла і жару твого – безмірні
як безмежні багатства невидимих шахт і
як уміння чекати
терпляче
нервово
і вірно

рейс

«крила мої холодні і мокрі» –
каже мій птах перелітний
«де ж твоє небо захмарно високе?
де твій обіцяний квітень?
де твої пальці чіпки і чутливі
всіх алергій моїх свідки?
де твоя впертість?
де твоя хтивість?
де золота моя клітка?»

пташко моя
ти не квапся в неволю
олова й злата не дам я
дам тільки хліба води і солі
дам тобі свіжу пам'ять
вдосталь повітря і психоактиву
чисту шовкову постіль
будем міняти ніжність на хтивість
тисячу років поспіль
будем літати будем співати
в серці терпкого літа
будемо друзів у гості скликати
з ери палеоліту –
сфери з паперу повітряні змії
і літачки із серветок
ми перепишемо всі події
і книги в бібліотеках
ми облаштуємо світ наново
виростим власний квітень
тільки не вір ти мені на слово
дай лиш себе зігріти

крила твої мерехтливі примхливі
ти ж бо метелик – не птах ти
як пролетіла крізь грози і зливи
весь нелегальний шлях свій?
не змайстрував я ні клітки ні буди –
не наладнав полону
 будь собі вільна
 а дім твій буде
 у мене поміж долонями

дидактика

*Dilige et quod vis fac
Aurelius Augustinus*

дума́й що хочеш
роби́ що можеш
люби́ як умієш
і мовчки йди –
слово окремо жити готове
його стережися
воно – не ти

риби прегарні
звірі попарні
птахи хисткі
листя хрустке –
це твій бекграунд
вповні планетарний
бо слово не марно таке містке

мостити міста
тісто місити –
місія марна
і непроста
та тільки пісня
відв'язної піфії
вкаже дорогу з хреста і з моста

віруй як можеш
іди куди знаєш
душу ховай від ока юрби
май свою майю
хоч збоку хоч скраю –
тільки люби
тільки люби

W

розривати обійми немов електричне коло
зупиняючи струм кровообіг і внутрішній спів
вимикаючи небо і землю і все дококола
розсипаючись в тетріс із двох нероздільних тіл..

нас розрізали навпіл іще у життях минулих
де були ми хлібиною яблуком чи колесом
нас розрізали навпіл а потім про нас забули
і почався цей довгий важкий і фатально фальшивий сон

це такий напіврозпад що далі вже падати нікому
це така параноя де пара не рівна двом
половинність свою як вину усвідомлюєш з віком
бо не гоїться шов за єдиним твоїм крилом

розмикати обійми і болісно і небезпечно
електрична дуга ніби гад: прослизнула – й уже нема
лиш відгонять горілим і губи і пальці обпечені
і розлазиться світ по усіх своїх палених-палених швах

арифметика тіл не вкладається в рамки програми
геометрія кола завжди потребує двох
обійми мене мила всіма чотирма руками
хай народиться знову наш високовольтний бог

.....
втрати

а людина як людина – це така собі машина
маса м'яса трохи нервів часом спить а часом їсть
пролітає як фанера попри касу без причини
кличе маму миє раму рие яму сіє злість
гість незваний кістка в горлі шістка в грі гора у морі
п'яте колесо спіралі і на скелі живокіст
дев'ять кіл одного горя голий корінь мандрагори
сніг у полі сміх потвори сьомий гріх скоромний піст
бо людина як людина – від усього половина
трохи слини трохи глини – з праху й страху вінегрет
пів-на-пів фігні і слави серце зліва сонце справа
місяць в торбі дуб на горбі дух що тіло рве і пре
бо людина як машина так залежна від бензину
так зав'язана на нафті так підсаджена на кеш
що немає вже різниці хто тут принц а хто тут нищий
хто в столиці хто в криниці – все завжди одне і те ж
всі однаково лукаві хочуть грошей просять слави
вимагаючи любові і пустої похвали
бо людина як тварина – і жорстока і дитинна
любить кров боїться крові їсть і мертвих і живих
ну а ще вона окрема і самотня і проблемна
хоче жити може бути тільки з ким-небудь удвох
і бракує їй усього бо душа дурна і темна
все що є у ній людського – то машини димний бог
біг на місці рух по колу мляво бідно важко кволо
карусель на каруселі брат на браті баш на баш
зуб за зуб за оком – око калькуляція глибока
лиш вилазить потім боком наш чеканний отченаш
бо людина – це людина безневинна і причинна
вередлива як простата безумовна простота
більше слів уже не маю сльози кров і піт втираю
йду на страту і співаю: трата-та-та трата-та

рядки для рінгтону

Чи бачиш ти смерть у номерах телефонів?

Чи знаходиш стрази в розритій землі?

Не певен. Зате пам'ятаю, як ти спокуюшала
архангелів екстремальними асанами-позами, а потім
викрикала їхні імена з вікна нашої мансарди, аж
піднімали голови перехожі, адже небеса архангелів уже
давно попід нами, десь у серпневій імлі.

Тільки вище – не краще.

Вище – це просто вище.

Там, де прозоріше і небо чистіше.

Де озонові діри в берлінській стіні.

Де ні “так”, ані “ні”.

Анілін. Мескалін. Тінь і тлін. Нафталін.

Слова без думок – це порожні трамваї,
екскурсія оптом, синоніми снів.

Слова без думок – це те, що тримає, коли не
лишилось нічого, крім слів.

Зате думка без слова безконечна, як сад, у
якому німа змова, і трава – дім сонця, а сонце – як
нове, і зорі – як феєрверки, а місяць – ніби грейпфрут,
і ще різні овочі-фрукти сотаються просто з імлі
надвечір'я, мов привиди їжі, ластівки франкфуртські
рейси прокреслюють, а дим піднімається вгору –
чебрець, шавлія, конопля, – а отже ми є, і гойдалка під
нами хитає човном – чи то стікс, чи то лімфа, чи просто
ріка – приходи-від'їзди – суцільний дурдом –

подвір'я,

під'їзди,

поїзди і проїзди,

пройоби, проколи, мартіні і кола...

а тим часом повільно, спроквола, полохлива, сторожка,
обережна, мов равлик, мов корінь мандрагори виповзає

із кухні нірвана, залишаючи восковий слід, і скрапують
солодом липа і клен, адже календарі відмінено, і в нас –
різдво щодня і коляда,

кутя,
горіхи,
мед,
даровані мандаринки

і дівчинка даша колискову несе, і є все що треба, ну,
майже все...

Якось так павутину нанизує протяг,
і ворухиться пух по кутках, а в кімнаті – анішешерх,
тільки подих до подиха і хребет до хребта.

Тихо сплять по шафах кістяки і ведмедики
тедді. Зграї молі орнаментують пил.

Десь на півдьюма від крана зависла крапля
води – згідно з новим трендом передумала падати вниз.

Ти зітхаєш

і пара осідає туманом, покриваючи підніжжя гори,
зручної, як фудзіяма – японці діло знають –
а там, під горою, в імлі запітнілого лісу

блукають чудовиська з твоїх снів,
усі ці монстри й потвори –
василіски, чебурашки, мантикори,

різні там приятелі ще –
вони лиш урізноманітнюють світ,
але хащі лякають, і вищир хижий

ввижається за кожним кущем,
а ти чекаєш свого снігового тигра,
чи, точніше, – лева,

а він шукає свою снігову королеву,
і все це – в силіконі орієнтальному,
в сувенірній склянній кулі,

та казка – справжня,

і магія – справжня,

і зриває дах по всіх чотирьох півкулях, і мозок
виявляється зовсім не головним і непотрібним майже,

і несуттєвою робиться самота,
коли усі леви знаходять своїх королів,
а далі –
лиш подих до подиха, і хребет до хребта,
і весь світ як спальня.

Отак, дівчинко, отак, сонечко,
отак усе воно є, незалежно від нас
і нашого ще непройобаного життя.
І скільки б шлагбаумів не падало тут ще,
в нашому саду – гойдалка і благодать.

Власне кажучи, нас просто нема –
є лише цей бекграунд, пейзаж.

А тому нас не впіймає ніяка зима, ані фукуяма.

Наш пейзаж обертається в джаз – чудеса
мімікрії, інтуїтивні метаморфози, і ми перебудемо їхні
морози й холод у теплі необжитого дому, і пребудемо
ми на горі, за яку воюють усілякі там боснії, ібіці й
герцоговіни, адже це – найкраща гора на світі, і кожен
дилер вважає за честь постачати туди наркотики, а
архангели вештаються неподалік дому в заростях
ялівцю, чекаючи, поки ти почнеш називати їх поіменно,
і тоді вони злітатимуть вгору на своїх гелієвих кульках,
аби тобі з мансарди в обрамуванні вікна
явилась оця феєрична картина –
масове вознесення професійних ледарів,
лідерів світового лінивства й растаманського пофігізму –
і геть кошмари про комівояжерів із чорними
парасольками, що падають з неба замість дощу.

Від неба тепер – ані помилок, ані вказівок.

Відтепер – лише сонце.

Або сніг.

Або вогненний град.

Або що там знову нашіманяють ньюсмейкери.

Ми покійно приймаємо метеопрогнози.

Тамуємо каменепади.

Реанімуємо трейлери.

Ми пишемо гороскопи замість віршів.

Ми замальовуємо газети й журнали білим акрилом – аби переписати світові його телепрограми і світські новини.

А потім усе присипаємо пилом.

І ми відміняємо час у дієсловах, а наші відмінки інфінітивів – більш ніж інтимні.

Мов попіл ми струшуємо тривогу і страх, віддираємо пластир і скотч, і зависи пускаємо димні.

Нас вони не доженуть,
бо віддавна немає ніяких «вони» – лиш вогні на перонах усіх, хто від'їхав, не попросившись,
а ми

від'їжджаємо щомиті, кожен наш календарний листок –
відрив, а під скотчем і пластирем –
голий торч, смерч,
гостре харчо, палісандр і псалтир,
ну, ред-хот-чілі-пеппер, коротше,
а голі торси наші краще від гіпсових богів
прикрашають нашу першу терасу –
ми самі собі атланти й каріатиди,
ми самі собі прейскуранти і пресрелізи,
маршрути і траси,
ми самі-собі-самі, без провини –
відтягуємося, мов жуйка на підодшвах –
без виду, без встиду,
зате з вином і сенсом,
і всілякими іншими сексовними штуками –
яблуками, персиками, авокадо,
сулугуні й цоцхалі,
перестиглою вишнею, хмелем, гербаріями
шишок, чаями з лотоса блакитного й рути сирійської,
з фольгою, в якій мугили контрабанду аяхуаски, зі
сніданками, основою яких є попіл учорашніх листів та
пилوک сьогоднішніх суцвіть –

ми завжди даруватимемо одне одному листи і
квіти, але це коли від нас уже не залишиться нічого

крім двох потічків чорнила і жмені праху, а поки ще
ангели вголос не промовили наші імена,
поки нам не відмовили крила,
і в коло магічне змикається сон,
гойдай мене, мила,
потиху, без страху,
гойдай мене, мила,
бо вечір короткий,
бо вітер примхливий,
бо вічність мінлива,
гойдай мене, мила, допоки не дзвонить
останній твій модний ringtone.

симетрія симбіозу

на листі твоєму найтонші прожилки
немов криптографія літа
боюсь припуститися блуду помилки
і вчитуюсь як неофіт я
це тайнопис тіла це пристрасті знаки
це графіка сонця розквітла
і сенс ніби сік проступає двоякий
солодкими краплями світла
ти напівпрозора та повна секретів
і шифри твої нетутешні
у пахоцях спецій у млості секрецій
я всоте вмливаю як вперше
а в сотах твоїх – все меди бурштинові
коштовні як сльози і піт
тебе я прочитую знову і знову –
нефритовий твій неофіт
релігія літа в повітрі розлита
мов заповіді висоти
мої у тобі вибухають квіти
і впевнено
сповнено
стигло
відкрито
в мені проростаєш ти

.....
холоднеча

Холоднеча. Кохана моя, чи ти чуєш, яка холоднеча?
“Смертний протяг”, – сказала би Марта,
а Марта знає сенс.

Не врятує ніщо – ні мовчання, ні зустріч, ні втеча, –
не врятує ніщо, бо у холод зникає все.

Хоч неначе немає зими – ні заметів, ані заметілі.
Холоднеча суха, мов запущений туберкульоз.
Лиш на тілі відбитки одерж, що недавно безславно
зотліли
в намаганні згоріти. Можливо, згоріти всерйоз.

Проростає цибуля, і яблука в’януть потроху.
Розсипається в прах великодній вінок на стіні.
Допиваю вино, що бродило минулого року,
і жбурляю пляшки за вікно, в неіснуючий сніг.

Холоднеча стерильна, і марно чекати предтечу.
Це Різдво не прийшло і, напевно, уже не прийде.
Я ховаюсь в кімнатах, натягую шкури на плечі,
та схватись від цього, кохана, не можна ніде.

Треба вбрати, кохана, ці шкури, поїджені міллю,
і виходити з дому, і переступати поріг,
і рушати на південь, у край, де ще є заметілі,
щоб упасти обличчям у білий, незайманий сніг.

.....
СИНКОПИ І СНИ

магія рухів твоїх – магнетична
голос – оголений
погляд – гіпноз
знову і знов між світанком а ніччю
в плетиві нервів й венозних лоз
залози темних секретів-секрецій
зраджують всіх
розголошують все
і прокидається в пахощах спецій
наш спеціальний сенс
щиряться радісно пси шаріату
сито сиплять світанкові коти
ні просинатись
ні так собі спати
вже не спроможні ні я ні ти
так зависаємо у напівсвітлі
в випарах млості і молока
з рештою світу обірвані ниті
лиш поміж нами ліана тонка
магія магнію
розголос логосу
пульс ледь живий
сонні серця
галапагоси в пазусі боснії
і синкопія оця

saturday light fever

рекрутовані травнем домашні рослини
проростають крізь скло відлітають за вітром
крішнайтські кошмари – нічні дезертири
програють в мені битви за залишки віри
ритуали ранкові як римські руїни
все ще радують око та серце не гріють
невисоко у небі скріншотом наївним
зависає господь конвертуючи мрії
я беру парабелум з останнім патроном
я виходжу із себе як воїн з окопу
за спиною моєю розстрільні загони
не спускають з прицілу мій внутрішній спротив
ці солдати суботи безжально жертівні
був я їм капеланом – став мішенню із плоті
міжсезоння війни переважно безкровне
та вирішує все міжсезоння суботи
я виходжу із себе за рамки і межі
це не лінія фронту – це гра резервіста
рекрутований травнем іду обережно
і несу свій патрон ніби радісну звістку

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка,
повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ